

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 82/2015-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. februára 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti bnt restructuring k. s., odvolanej správkyne majetku úpadcu, Cintorínska 7, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou bnt attorneys-at-law, s. r. o., Cintorínska 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 4 K 20/2014-117 z 24. novembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti bnt restructuring k. s. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. januára 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti bnt restructuring k. s., odvolanej správkyne majetku úpadcu (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 K 20/2014-117 z 24. novembra 2014 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej prílohy vyplýva, že okresný súd uznesením sp. zn. 4 K 20/2014 z 13. mája 2014 (zverejneným v Obchodnom vestníku 20. mája 2014 pod č. OV 94/2014) ustanovil sťažovateľku do funkcie správkyne úpadcu [REDACTED], [REDACTED]. Ako ďalej sťažovateľka uvádza, „... dňa 20.08.2014 schôdza veriteľov... v zmysle § 36 ZKR schválila návrh na výmenu doterajšieho správcu bnt restructuring k. s. a do funkcie správcu schválila nového správcu [REDACTED], S 1316. Navrhnutý správca bol schôdzou veriteľov schválený za nového správcu úpadcu a doterajší správca bol vymenený. Dňa 28.08.2014 doručil sťažovateľ, ako odvolaný správca úpadcu, Okresnému súdu Bratislava I návrh na priznanie paušálnej odmeny správcu do konania prvej schôdze veriteľov vo výške 6 638,78 € v zmysle § 43 ods. 1 veta prvá ZKR v spojení s § 12 ods. 2 písm. c) vyhlášky č. 665/2005 Z. z. ...

Okresný súd Bratislava I uznesením č. k. 4 K 20/2014-117 z 24.11.2014 priznal sťažovateľovi paušálnu odmenu za výkon funkcie správcu do konania prvej schôdze veriteľov vo výške 663,88 € ako v prípade konkurzu fyzickej osoby - podnikateľa, a nie ako žiadal sťažovateľ, t. j. vo výške 6 638,78 € ako v prípade konkurzu fyzickej osoby - podnikateľa.“.

3. Podľa názoru sťažovateľky okresný súd nepostupoval správne, ak osobu úpadcu považoval za fyzickú osobu – podnikateľa, pretože „... z informácií získaných v priebehu činnosti správcu úpadcu správca zistil, že činnosť úpadcu pred vyhlásením konkurzu bola

podnikaním, pričom hneď na prvom osobnom stretnutí dňa 26.05.2014 úpadca uviedol, že celý svoj produktívny život podnikal prostredníctvom nasledovných spoločností, či už ako spoločník, alebo konateľ. ...

Drvivá väčšina pohľadávok prihlásených veriteľmi do konkurzu na majetok úpadcu sú pohľadávkami vzniknutými z podnikateľskej činnosti úpadcu v období od 08.04.2009 do 01.08.2013. Uvedené potvrdil úpadca. “.

4. Sťažovateľka s poukazom na relevantnú právnu úpravu, ako aj rozsiahlu judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, ústavného súdu a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky argumentuje detailnou analýzou a komparáciou pojmov fyzická osoba – podnikateľ vs. fyzická osoba – nepodnikateľ, ktorou formuluje závery, podľa ktorých by sa „... úpadca mal v zmysle ZKR a vyhlášky k ZKR považovať za fyzickú osobu - podnikateľa“. Zároveň v nadväznosti na citácie častí odôvodnenia uznesenia č. k. 4 K 20/2014-117 z 24. novembra 2014 sťažovateľka spochybňuje a rozporuje právne závery okresného súdu a formuluje závery, v zmysle ktorých okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia „... uviedol... formalistickú, neodôvodnenú a nepresvedčivú argumentáciu spornej časti uznesenia... ohľadom právneho statusu úpadcu, t. j. či je fyzickou osobou - podnikateľom alebo fyzickou osobou - nepodnikateľom, odkazujúcu na ustanovenia § 79 ods. 1 veta prvá a druhá, § 79 ods. 1 veta piata a § 153 ods. 2 OSP, a k právnej otázke prečo považuje porušovateľ úpadcu za FO - nepodnikateľa a vyjadrení sa k právne a skutkovo relevantným argumentom sťažovateľa len formalisticky konštatuje a opakuje, že tieto argumenty považuje za irelevantné, lebo v dlžníckom návrhu na vyhlásenie konkurzu a v uznesení súdu o vyhlásení konkurzu je navrhovateľ uvedený ako FO - nepodnikateľ...“.

5. V závere sťažnosti sťažovateľka upriamuje pozornosť na potrebu náležitého odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ako aj dostatočného a relevantného zdôvodnenia právnej a skutkovej stránky veci zo strany súdu a navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie a po prerokovaní veci rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa, správcovskej spoločnosti bnt restructuring k. s., správcu zapísaného v zozname správcov vedenom Ministerstvom spravodlivosti SR pod

značkou: S 1598, [REDACTED], so sídlom: Cintorínska 7, 811 08 Bratislava, SR, zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sr, vložka číslo: 1168/B, na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listinou základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 4 K 20/2014-117 zo dňa 24.11.2014 porušené bolo.

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 4 K 20/2014-117 zo dňa 24.11.2014 Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Bratislava I, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5 974,90 €.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný nahradiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 355,75 € na účet advokátskej kancelárie bnt attorneys-at-law, s.r.o., so sídlom Cintorínska 7, 811 08 Bratislava, [REDACTED], [REDACTED] do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

7. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

8. Ústavný súd v úvode konštatuje, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska

neospravedlivo a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Takto ustálené zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti tvorili aj v tejto veci základ na rozhodnutie ústavného súdu.

9. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 4 K 20/2014-117 z 24. novembra 2014 (body 1 a 5).

10. V zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny sa každý môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

11. Ústavný súd (po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia okresného súdu) v intenciách podanej sťažnosti posudzoval ústavnú akceptovateľnosť dôvodov, na základe ktorých okresný súd napadnutým uznesením č. k. 4 K 20/2014-117 z 24. novembra 2014 priznal sťažovateľke paušálnu odmenu v namietanej výške 663,88 €.

Podľa názoru ústavného súdu okresný súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia relevantných právnych noriem [zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých

zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 665/2005 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 665/2005 Z. z.“)], podstatné pre posúdenie veci, boli interpretované a aplikované správne a úvahy okresného súdu, ktoré vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, legitímne a ústavnoprávne akceptovateľné.

12. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia okresný súd v úvode oboznámil doterajší priebeh konkurzného konania a žiadosť sťažovateľky o priznanie paušálnej odmeny vo výške 6 638,78 €. Po citácii relevantných ustanovení, najmä však ustanovenia § 43 ods. 1 prvej vety a § 43 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii a ustanovenia § 12 ods. 1 vyhlášky č. 665/2005 Z. z. okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

«Vychádzajúc zo spisového materiálu dňa 16.04.2014 bol súdu doručený návrh dlžníka - fyzickej osoby nepodnikateľa na vyhlásenie konkurzu. V návrhu sa dlžník označil menom, priezviskom, dátumom narodenia, rodným číslom, údajom o štátnom občianstve. Z označenia dlžníka v návrhu je tak zrejmé, že sa dlžník domáhal vyhlásenia konkurzu na svoj majetok ako fyzickej osoby - nepodnikateľa. Vzhľadom k tomu, že návrh dlžníka spĺňal zákonom predpísané náležitosti, súd uznesením zo dňa 30.04.2014 č. k. 4 K 20/2014-44, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 08.05.2014, začal konkurzné konania voči dlžníkovi.

Uznesením zo dňa 13.05.2014 č. k. 4 K 20/2014-47, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 21.05.2014, súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka: [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], rozhodol o otvorení malého konkurzu a do funkcie správca ustanovil spoločnosť bnt restructuring, k. s..

V návrhu na priznanie paušálnej odmeny do konania prvej schôdze veriteľov zo dňa 28.08.2014 si správca uplatňuje priznanie paušálnej odmeny vo výške 6 638,78 € s odkazom na ust. § 43 ods. 1 ZKR v spojení s ust. § 12 ods. 2 písm. c) vyhl. MS SR č. 665/2005 Z. z. Správca sa v návrhu odvoláva na skutočnosť, že úpadca je v zmysle zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže, ako aj v zmysle judikatúry ESD považovaný za podnikateľa a v zmysle Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/41/EU o uplatňovaní zásady

rovnakého zaobchádzania so ženami a mužmi vykonávajúci činnosť ako samostatne zárobkovo činné osoby a zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov za samostatne zárobkovo činnú osobu.

Navyše ZKR, ani vyhl. MS SR č. 665/2005 Z. z. neobsahuje akúkoľvek definíciu pojmu „fyzická osoba - nepodnikateľ“, pričom ZKR ani vyhl. MS SR č. 665/2005 Z. z. neobsahuje legislatívny odkaz na ustanovenia iného právneho predpisu, ktorý by pojem „fyzická osoba - nepodnikateľ“ alebo pojem „fyzická osoba - podnikateľ“ pre účely ZKR a vyhl. MS SR č. 665/2005 Z. z. definoval.

Správca poukazuje na ust. § 168 ods. 2 ZKR, ktorý nepriamo ustanovuje ako možnosť podnikania „fyzickej osoby – podnikateľa“ prostredníctvom účasti spoločníka na spoločnosti s ručením obmedzeným.

Úpadca kontinuálne v období od 26.03.2003 do dňa vyhlásenia konkurzu (21.05.2014), resp. do 16.06.2014 podnikal v správcom uvedených spoločnostiach ako spoločník a v tom istom období vykonával v uvedených spoločnostiach aj funkciu konateľa. Ako uvádza správca vzťah úpadcu, či už ako spoločníka alebo konateľa, k uvedeným spoločnostiam je obchodným záväzkovým vzťahom a spravuje sa Obchodným zákonníkom.

Ustanovenie § 79 ods. 1 OSP jasne definuje, akým spôsobom je potrebné identifikovať účastníka konania. Ak je účastníkom fyzická osoba, návrh musí obsahovať meno, priezvisko, prípadne aj dátum narodenia a telefonický kontakt, bydlisko účastníkov, prípadne ich zástupcov, údaj o štátnom občianstve. V prípade fyzickej osoby podnikateľa zákon vyžaduje, aby bola táto označená obchodným menom, sídlom a identifikačným číslom, ak je pridelené.

Z návrhu dlžníka, ako aj z uznesenia súdu zo dňa 30.04.2014 č. k. 4 K 20/2014-44, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 08.05.2014, ktorým súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka jednoznačne vyplýva, že konkurz bol vyhlásený na majetok fyzickej osoby -nepodnikateľa, nakoľko dlžník bol v návrhu označený menom, priezviskom, dátumom narodenia, rodným číslom, ako aj údajom o štátnom občianstve. V uznesení o vyhlásení konkurzu súd zároveň rozhodol o otvorení malého konkurzu.

Súd má navyše za to, že s odkazom na ust. § 153 ods. 2 OSP. ani v konkurznom konaní na majetok úpadcu nemožno prekročiť návrh dlžníka na vyhlásenie konkurzu, a preto súd v súlade s návrhom dlžníka vyhlásil konkurz na fyzickú osobu: ██████████

V čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu, ani v súčasnosti nie je dlžník zapísaný v Živnostenskom registri SR. Vyššie uvedené skutočnosti, na podklade ktorých považuje odvolaný správca úpadcu za fyzickú osobu - podnikateľa a na podklade ktorých žiada o priznanie paušálnej odmeny vo výške 6 638,78 € sú podľa názoru súdu irelevantné, nakoľko má súd za to, že úpadca je fyzickou osobou - nepodnikateľom, čo vyplýva jednak z návrhu dlžníka na vyhlásenie konkurzu, ako aj z uznesenia súdu zo dňa 30.04.2014 č. k. 4 K 20/2014-44, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 08.05.2014, ktorým súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka fyzickej osoby - nepodnikateľa.

Vzhľadom k uvedenému súd posudzoval návrh správcu na priznanie paušálnej odmeny ako návrh v zmysle § 43 ods. 1 ZKR v spojení s ust. § 12 ods. 1 vyhl. MS SR č. 665/2005 Z. z.»

Okresný súd sa následne vysporiadal s opodstatnenosťou nároku správcu na priznanie paušálnej odmeny do konania prvej schôdze veriteľov nahliadnutím do spisového materiálu a s poukazom na ustanovenie § 43 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v spojení s ustanovením § 12 ods. 1 vyhlášky č. 665/2005 Z. z. priznal správcovi paušálnu odmenu za výkon funkcie správcu do konania prvej schôdze veriteľov vo výške 663,88 €.

13. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia okresného súdu a nezistil v ňom sťažovateľkou vytýkané nedostatky, respektíve taký výklad právnych noriem aplikovaných v danej veci, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to namieta sťažovateľka.

Podľa názoru ústavného súdu dal okresný súd sťažovateľke korektnú odpoveď na jej požiadavku o priznanie paušálnej odmeny vrátane výšky priznanej odmeny. V napadnutom uznesení okresný súd vyhodnotil konkrétne okolnosti danej veci, predovšetkým skutočnosť,

že konkurz bol vyhlásený na majetok úpadcu ako fyzickej osoby – nepodnikateľa. Úvahy okresného súdu, ktoré boli založené predovšetkým na tomto fakte, sú plne legitímne a ústavne akceptovateľné. Závery, ku ktorým okresný súd dospel, preto nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne) alebo zjavne neodôvodnené, pretože majú oporu v zákone o konkurze a reštrukturalizácii a vyhláske č. 665/2005 Z. z. a sú jasne a dostatočne právne zdôvodnené.

Ústavný súd sa nestotožňuje s názorom sťažovateľky, že by išlo o formalizmus pri výklade ustanovení právnych predpisov vzťahujúcich sa na sťažovateľkinu vec. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom okresného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor okresného súdu svojím vlastným (m. m. I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09). O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Uvedené nedostatky však z napadnutého uznesenia okresného súdu nevyplývajú.

14. Ústavný súd v tejto súvislosti zároveň pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

15. Z dôvodu absencie príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a základným právom sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako i právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. V závere ústavný súd poznamenáva, že jeho pozornosti neušla ani vada predloženého splnomocnenia sťažovateľky vykazujúceho znaky neurčitosti, pretože špeciálna úprava ustanovenia § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyžaduje (spolu s návrhom na začatie konania pred ústavným súdom) predloženie splnomocnenia na zastupovanie navrhovateľa pred ústavným súdom zo strany advokáta (teda osoby fyzickej), a nie osoby právnickej, tak ako to bolo v uvedenom prípade.

17. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky na rozhodnutie ústavného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2015